

Paniek op de Vooraard

Om organisatorische redenen had ik mijn bijen op de tuin weggehaald en overgebracht naar het bos. Om het halletje op de tuin er bewoond te laten uitzien liet ik twee lege kasten staan. Anders zouden er maar vragen komen van: 'Heb je geen bijen meer?' of 'Zijn jouw bijen ziek?' Die laatste vraag was dan het gevolg van de controles op AVB. Staan regelmatig in de krant. Zo'n vraag kan reden zijn om te laten zien dat ze meeleven met het bijenstandje.

262

Toen we, mijn echtgenote en ik, die donderdag terug kwamen van het boodschappen doen stond er een berichtje op de voicemail. Een paniekerige stem meldde: 'Jacques, je bijen zijn aan het zwermen. Er hangen een hele boel bijen aan je kast. Kun je iemand sturen om ze weg te halen?' Zoals later bleek was het de stem van de beheerder van de tuin en die is écht bang van bijen (durft alleen door het raam van het verenigingsgebouw te kijken als ik mijn meiden verzorg).

Ik was stomverbaasd en mijn eerste gedachte was dat ik een volk vergeten was. Zou het dementeren begonnen zijn? Alzheimer? Ik snapte er niets van en ging die middag bij een temperatuur van 35°C onder protest van mijn eega naar de tuin. Geen bijen die aan de kast hingen. Wel veel bijen die onder het deksel in en uit kropen en er rondjes vlogen. Zou er nog honing in de raten zitten? Zouden het roofbijen zijn?

Om het reddende antwoord te krijgen bleef niets anders over dan het deksel te lichten. Omdat ik hier niet op gerekend had was mijn tas met spullen thuis gebleven. Zo te zien waren de rondvliegende bijen geen gemene dingen van plan. Het deksel ging omhoog en wat zag ik? Een compleet volk! De ramen in de bovenbak waren flink bezet. En geen bij die mij iets wilde doen. Buckfastbijen zijn toch zachtaardig? Carnica's ook? Dát zal het zijn. Een collega imker heeft carnica's en die staat pakweg honderd meter hier vandaan. Ook op de tuin. In een hoekje. Dat zou dan de derde zwerm zijn die ik in twee jaar tijd van hem 'kreeg'. Twee geschept en deze ingevlogen.

Kast dicht en nieuwsgierig ging ik bij hem kijken. Drie stapels kasten en in elke stapel stak een krant tussen twee bakken. Heeft behoorlijk verenigd! Heeft zijn volken zo sterk gemaakt dat ze met de benen buiten hingen en het voor gezien hielden. En wat doen ze dan? De buurt verkennen. En toevallig stond daar een kast leeg te zijn. De tuinders, tenminste ééntje, de stuipen op het lijf jagen en net doen of je thuis bent.

Oké meisjes, jullie krijgen een plas suikerwater van me en jullie zijn bij deze als bewoner ingeschreven!

Een koningin? Niets voor ons!

Zo moet dat volk in die zesrader wel denken. Ik heb daar weken geleden een kunstzwerm in gemaakt door er bijen in af te slaan en er een raam eitjes in te hangen. Er werden wel moerdoppen aangezet. Daarvan heb ik de grootste laten staan. En die werd niet aangenomen. Tenminste het leek er sterk op dat de dop was uitgebeten. Even wachten of er geen eitjes gelegd werden. Niet na twee weken. Ook niet na drie weken. Dan maar een andere jonge koningin invoeren. In een kluisje, met een prop voer dicht-gestopt. De bijen zaten er al vlug op en de zaak leek oké. Niet dus. Hare majesteit ging ten onder aan een dodende steek. Die koningin was misschien kreupel of zo. Nog maar eens overdoen. Ook deze moeder in een kluisje op de ramen. Met een stopje. Drie dagen laten wennen en toen dat dopje verwijderd. Moest goed gaan want de bijen zaten er als een mantel omheen. De volgende dag even kijken. Het was weer mis. Haar lijkt lag voor de kast.

Eerst een paar dagen wachten tot het volk zeker zou weten dat het 'hopeloos moerloos' was. Alle ramen nakijken of er misschien toch eitjes waren of een koningin die er nog geen zin in had. Niets, nada, niente. Ook geen stuifmeel en ook geen honing. Dan maar een koningin proberen die al aan de leg was. Laat me toch niet koeienieren door een bijenvolk? Ik ben jullie baas, ik zorg goed voor jullie, dus doe me een pleziertje. Nou, dat gunden ze me niet. Ook dit moertje werd niet aangenomen. Hoeveel weken waren inmiddels verstreken? Stom dat ik ook geen kastkaart bijhoud. Het lijkt wel of deze bijen het eeuwige leven hebben. Terwijl het volop zomer is en bijen dan maar een week of zes horen te leven. En die zijn voorbij. Al lang.

Een enge gedachte komt bij me op. Zouden ze dat van de mensen hebben afgekeken? Een blijf-van-mijn-lijf-huis?

Ik kniep eens in mijn arm, haalde diep adem en zei tegen mezelf dat ik maar een simpele imker was die geen nieuwe fenomenen ging ontdekken. En nu geen proberen meer met weer een andere koningin invoeren. Als ze zo halsstarrig zijn moeten ze zélf maar ingevoerd worden. Met een krant in een ander volk. En zo geschiedde het. Einde verhaal!